

Poštnina plačana v gotovini.

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto I.

1931.

Štev. 11.

Posamezna številka 50 p. Celoletna naročnina 6 Din. Uredništvo in upravnništvo :
Ljubljana, Marijin trg 4. - Izdajatelj in urednik : P. Krizostom Sekovanič O. F. M.
Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani

Sv. Elizabeta Turingijska, mati siromakov.

Zgodba o sveti kraljični

Devetnajstega novembra bo minulo 700 let, odkar je odplavala v večno domovino sv. Elizabeta Turingijska, hčerka kralja Andreja II. in kraljice Gertrude. Cel svet jo bo ta mesec proslavljal. Saj tudi zasluži, ko pa je storila toliko dobrega v življenju in se odlikovala v tolikih čednostih.

V tistih časih, ko je živela naša sveta kraljična, je bila navada, da so se kraljevi otroci že v najnežnejši dobi zaročili. Tako se je zgodilo tudi z malo Elizabeto: zaročili so jo z dečkom Ludvikom, ki je živel v gradu Wartburg v lepi turingijski deželi. Tja so pripeljali tudi štiriletno Elizabeto, ki je že tedaj kazala nedopovedljivo plemenito nagnjenje do ubogih in zapuščenih. Živela je kot angel nedolžna in globoko pobožna. Pa ni bila zadovoljna, da je sama sveto živela, temveč storila je vse, da bi pripeljala tudi svoje tovarišice k svetosti.

Elizabeta je ljubila svojega Jezusa iz celega srca in zaradi njega je ljubila tako zelo Jezusove prijatelje — ubožčke. Kadarkoli je videla kekega siromaka, je postala žalostna in ni mirovala prej, dokler ji niso dali daru, s katerim je razveselila siromaka.

Misijonarka.

Elizabeta je bila kot otrok resna. Igrala se je pač; vendar le zato, da bi napravila drugim otrokom veselje. Hotela pa je, da bi bila igra vedno sveta. Če je kdo storil le količkaj napačnega, se je prenehala igrati, stekla je pred tabernakelj in se pred ljubim Jezusom zjokala. Sovražila je greh ne le pri sebi, temveč tudi pri drugih otrocih. Če je med igro pričelo zvoniti k molitvi, je takoj prenehala se igrati in se potopila v angelsko pobožnost.

Ljubila je Jezusa iz cele duše, zato jo je kar nekaj vleklo k tabernaklju. Pri božjem bratcu Jezusu je bila najsrečnejša in čas ji je tam vedno prehitro minil. Kadar ji je bilo mogoče, je vzela s seboj v cerkev tudi svoje tovarišice, ki so se naučile pri njej, kako se je treba pri Jezusu obnašati in kaj ž njim govoriti. Tako je postala Elizabeta sveta misijonarka za Jezusa v najsvetejšem Zakramentu.

Včasih je peljala mala misijonarka svoje tovarišice tudi na pokopališče, kjer jim je govorila o minljivosti vsega posvetnega in o visokem cilju svetih nebes. Porabila je vsako priliko za izvrševanje svoje misijonske službe.

Ljubljenska Jezusova.

Sv. Elizabeta je bila Jezusova ljubljenska. Jezusovi ljubljenci pa morajo veliko trpeti. Tudi Elizabeta je veliko trpela. Komaj pet let je bila stara, ko so ji sporočili, da so hudobni ljudje umorili njeno mater. Ko je bila stara devet let, je umrl Ludvikov oče Herman, ki je Elizabeto nadvse ljubil. Od tedaj pa se je pričelo zanjo bridko življenje. Ludvikova mati, deželna grofinja Zofija, in njene hčere so zasramovale Elizabeto radi njene pobožnosti in so ji prizadejale mnogo hudega. Samo Ludvik se je zavzemal zanjo, kolikor je pač mogel. Podobna je bila nežni cvetlici na visoki gori, ki jo sklanja vihar k tlom. Zdaj je spoznala, kakšen zaklad in kolikšna tolažba ji je Jezus.

Dva čudeža.

Njeno ljubezen do ubogih je božji Zveličar blagoslovil z 2 čudežema.

Dvajset let je imela Elizabeta, ko se je poročila z Ludvikom. Preživela je ž njim par srečnih let, toda njena največja blaženost je bila v tem, da je pomagala ubogim.

Nekega dne je stopala Elizabeta s svojega prekrasnega gradu po ozki strmi poti v dolino k tistim siromakom, ki so

V plašču je imela bele in rdeče rože ...
(Str. 148.)

se sramovali prosjačiti. Pod svojim dragocenim plaščem je nosila kruh, meso in jajca. Naenkrat stoji pred njo grof Ludvik in se zelo začudi, ko zagleda svojo mlado ženo s težkim tovorom obloženo. Pa ji pravi: »Pokaži, kaj nosiš!« Elizabeta pa se je prestrašila in je stisnila plašč na prsi. Ludvik pogleda v plašč in kar obstrmi, ko zagleda v njem nedopovedljivo lepe bele in rdeče rože. To se je zgodilo v zimskem času.

Nekoč je prinesla Elizabeta gobavega človeka v grad, ga je lepo umila ter ga položila — vsled pomanjkanja prostora — v posteljo svojega moža. Ko pride le-tá domov, jezno vpraša: »Kdo leži v moji postelji?« Elizabeta mu odvrne: »Sam Jezus.« Ludvik odgrne odejo in zagleda namesto gobavca — križanega Odrešenika.

Krona trpljenja.

Grof Ludvik je odšel pozneje v križarsko vojsko, pa je že na poti v Sveto deželo umrl. Po njegovi smrti je bila Elizabeta kronana s krono najgorenkejšega trpljenja. Njeni sorodniki so kruto ravnali z njo in jo celo pregnali z otroci vred iz gradu. Pa tudi v pregnanstvu je bila njena največja blaženost uboge podpirati.

Ko je bila stara 24 let, jo je vzel l. 1231. Jezus k sebi ter ji položil na glavo nebeško krono.

Odpri sree ubogim!

Veš kako boš Elizabeto najbolj razveselil za njeno 700letnico? Čisto gotovo s tem, če jo boš posnemal v njeni najlepši čednosti — v ljubezni do bližnjega. Stori kar hitro trdni sklep, da boš ta mesec napravil veliko veselje ubožčku, ki ga dobro poznaš. Če imaš shranjenega kaj denarja, pa ga vsaj majhno vsoto porabi za uboge. Doma visi v omari tvoja ponošena obleka. Ti pa poznaš otroka, čigar obleka so same cape. Prosi mamico, če smeš ponošeno obleko darovati siromašnemu otroku.

Odpri sree ubogim in Jezus bo odprl svoje božansko Sree tebi ter te bo poplašal, kot je poplašal sv. Elizabeto.

Otroci, molite za Španijo!

Iz Španije prihajajo dan za dnem žalostnejša poročila. Sovražniki Kristusovi kar divjajo: rušijo cerkve, požigajo samostane, preganjajo duhovnike in dobre vernike.

Molimo torej za ubogo Španijo! Posebno španski otroci se nam smilijo, ker so popolnoma brez lastne krivde padli v to Bogu sovraž-

no divjanje. Teh ubožčkov se hočemo prav posebno iskreno spominjati pri molitvi. Sveti otroci bi mogli delati prave čudeže in ukrotiti vse Jezusove sovražnike. Molitve in premagovanja svetih otrok odprejo nebesa in zaprejo peklena vrata. Otroci! Po »Jezusovih dnevih« boste postali sveti in delali boste prave čudeže. Prvi vaš čudež bo, da boste rešili s svojimi molitvami nesrečno Španijo.

Slika, ki jo imamo pred seboj, nam kaže, kako je uslišana otroška molitev. Angeli že zapuščajo nebesa, da bi varovali preganjane kristjane in jih rešili iz stiske. Molite! Čim iskrenejše bodo vaše molitve, čim večje vaše žrtve, tem prej bo končan v Španiji žalostni boj proti Kristusu.

Molitve svetih otrok odprejo nebesa.

Vozni listek v nebesa

V Berlinu je umrla uboga vdova. To seveda ni pomenilo za milijonsko mesto nič posebnega, pomenilo pa je neizmerno mnogo za zapuščene otroke, zlasti za najmlajšo hčerko, za petletno Liziko, ki je do zadnjega časa čisto sama stanovala s svojo mamico in je bila nanjo priklenjena z vsem srcem.

Zdaj pa je vzela starejša hčerka Ana, ki je bila že poročena, deklico k sebi. Toda Lizika svoje drage mame ni mogla pozabiti. Kar neprestano je povpraševala, kje da je in če se kmalu vrne. Da bi potolažila ubogo deklico, ji je dejala starejša sestra: »Mamica je odpotovala v nebesa.«

»Ali z vlakom?« vpraša Lizika.

»Da, z vlakom.«

»Ali je vstopila v vlak na naši postaji?«

»Da.«

Tedaj se je dekletce zamislilo, nato pa nadaljevalo:

»Ana, hranila bi rada denar, pa ga nič nimam.«

Ana ji da nekaj drobiža in jo opozori, naj ga prav dobro shrani.

Od tedaj dalje je prosila Lizika sestro vsak dan za denar. Tako si je v nekaj dneh nabrala cel kupček drobiža. Zavila ga je v rutico ter se prav tiho splazila iz hiše in se podala na kolodvor, ki je bil prav blizu in ji je bil dobro znan. Stopila je k okencu in prosila za vozni listek v nebesa.

Uradnik je menil, da je ni dobro razumel in jo vpraša: »Kam se hočeš peljati, mala?«

»V nebesa,« je odgovorila. »Svojo mamico hočem obiskati, ki je pred tremi tedni tja odpotovala.«

»Ubogi otrok,« je vzdihnil uradnik sočutno. »Voznega listka v nebesa ti, žal, ne morem dati, zakaj v nebesa ne gre noben vlak.«

»Toda sestra Ana mi je rekla, da je mamica odpotovala v nebesa. Prihranila sem si mnogo denarja in hočem odpotovati za njo.«

»To je vse dobro,« pravi uradnik. »Toda tvoja mamica je odpotovala, ker jo je ljubi Bog poklical k sebi. Ali je tudi tebe Bog poklical?«

»Ne,« je zašepetala Lizika.

»Potem pa pojdi domov in čakaj, da te bo poklical Bog.«

»Kdaj se bo pa to zgodilo?«

»Tega ne vem; vem pa čisto gotovo, da te bo enkrat poklical; na to se lahko zanesesh.«

Popolnoma potolažena se je deklica vrnila domov, kjer potrpežljivo čaka na Gospodov klic.

Gasilci ubogih duš v vicah

Otroci so se živahno pogovarjali o vicah. Gospod katehet je namreč pridigoval zelo resno, kako so uboge verne duše zapuščene in koliko trpijo. Otroci so imeli zato ž njimi mnogo sočutja in so razmišljali, kako bi jim mogli pomagati.

Pa pravi mali Francek: »Ko bi mogel do njih, bi vzel svojo kanglico s seboj in bi toliko časa vlival vodo nanje, da bi ogenj pogasil.«

Seveda so se Francku vsi ostali otroci glasno smejali in mu dopovedali, da on teh stvari sploh ne razume in naj bo zato lepo tiho. Mati pa, ki je vse to slišala, se je zavzela za svojega ljubljence in je resno rekla:

»Ni lepo, da se Francku smejete. Saj je hotel trpečim dušam v vicah pomagati. Res je sicer, da ne more noben človek ognja v vicah pogasiti, zakaj še nekaznovani mali grehi vnemajo ta plamen vedno znova. Mi vsi bi pa morali postati gasilci ubogih duš v vicah. Francek me je pripeljal na jako lepo misel. Kdo hoče postati zdaj v novembru prostovoljen gasilec?«

Razume se, da so se priglasili prav vsi in so bili zelo pozorni, kakšno gasilno orodje jim bo mati dala. Le-tá pa je vzela iz omare za vsakega otroka kozarec, nato je narezala iz pole papirja vsakemu 30 lističev, izmed katerih naj bi bil vsak določen za en dan v novembru. Kdor bi storil tekom dneva kako dobro delo v tolažbo vernim dušam, naj bi zvečer to na listič zapisal ter listič vrgel v kozarec. Koncem novembra bo mama pogledala, koliko je storil vsakdo za trpeče duše v vicah.

Ko je bil november pri kraju, je mati stresla lističe iz kozarcev in jih pregledala. Kaj je bilo napisano na njih? Veliko število Očenašev, roženvencevih desetak, litanij, obi-

skov pri Jezusu, svetih maš in svetih obhajil. Tudi majhna premagovanja, miloščine in dela usmiljenja so bila napisana.

Teh dobrih del je bilo zares mnogo. In vsa dobra dela so bila čudovita voda, s katero so otroci hladili žgoče bolečine ubogih duš v vicah.

Se vi vsi pristopite k tem prostovoljnim gasilcem v mesecu novembru! V »Jezusove dneve« zaznamenujte, kar ste zanje dobrega storili. Verne duše se vam bodo izkazale hvalne s tem, da bodo pri Jezusu za vas prosile.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

Drago si tega ne da dvakrat reči in jo jadrno odkuri. Metki pove, kaj je pravkar govorila teta, ne da bi se zavedala, da govori glasno.

»To bo treba sporočiti Julki, ti se boš moral pa odločno upreti,« reče Metka.

Drago: »Ne, Julki sem obljubil, da bom teden dni olikan in pokoren in svoje obljube ne smem prelomiti. Kljub temu pa jo bom lahko togotil... s čisto nedolžnim obrazom in ne da bi nehal biti na zunaj spoštljiv... ko bom imel enkrat ščitke.

Metka: »Jutri jih dobiš, ubogi Drago! Zanesi se name, da te bom branila, kolikor bom le mogla.«

Drago: »Vem, Metka. Tako si dobra! Vedno si me branila, tolažila in ljubila, zato te pa tudi imam iz srca rad kakor Julko; tudi ona me je vedno ljubila ter mi dajala poguma in nasvetov, ki jih pa, žal, nisem vedno ubogal.«

Metka: »Kakor da bi jih bilo tako lahko ubogati! Vselej naj bi ti odjenjal, vselej se ponižal! Kdo naj jo razume!«

Drago: »Meni se pa zdi, da ima navsezadnje le Julka prav, samo da jaz nisem tako krotak in potrpežljiv kakor ona. Kadar me teta izziva in draži in ponižuje, se strašno razburim. Tako mi je, kakor da v meni vse vre in če se ne bi premagoval, bi prav gotovo že sedaj bil močnejši od nje in bi lahko jaz njo naklestil, namesto da sprejemam njene batine.«

Metka: »Julki bo pa le treba povedati, kaj misli njena teta o njej.«

Drago: »Čemu neki? Kar sem slišal, bi ubogo Julko samo bolelo, nič pa ji koristilo; saj že tako ve, da je teta nima rada in to zadostuje.«

Tako sta torej kramljala, vendar sta večerjo pripravila pravočasno. Poklicala sta gospo Mišmaško; prišla je v obednico, naložila Dragotu na krožnik bore malo, sama pa se dobro navečerjala. Vendar pa Drago ni ostal lačen, ker ga je skrbna Metka že pred večerjo dobro podprla, saj je ve-

Elizabetina zaroka z malim Ludvikom.

dela, da se pri mizi ne bo najedel. Večerjal je torej prav lepo počasi in tudi ni prosil, da bi mu teta še enkrat naložila. Mišmaška kar ni mogla verjeti lastnim očem in ušesom, da je Drago tako ponižen, miren, tako skromen in z malim zadovoljen! Saj to je vendar čisto nov Drago, spremenjen in tak, da je mogoče z njim kaj lepo izhajati!

Po večerji je gospa Mišmaška rekla, da gre spat in je Dragota odslovila, saj je pa ta dan res dosti razburljivega doživela. Tudi nad Dragotom so divjali viharji, trpel je v sreču in na telesu, zato je bil kar vesel, da se sme zlekniti na svoje borno ležišče iz slamnice, stare preluknjane rjuhe, stare odeje iz raskave volne in slamnate blazine. Toda kje je postelja tako slaba, da bi pregnala spanec mladosti, kakršna je cvetela Dragotu? Komaj se mu je glava dotaknila blazine, že je zaspal in spal spanje ne pravičnega, kajti do lastnosti mu je še precej manjkalo, pač pa spanje detinstva ali zgodnje mladosti.

6. Drago predrzen. Dragoceno odkritje.

Naslednji dan, ki ga je Drago tako težko pričakoval, dan, ki naj bi mu prinesel vsaj nekaj zadoščenja in osvete, dan, ki naj bi mu sledili še drugi, nič manj hudi dnevi, je končno vendarle napočil, in Drago je ves srečen oblekel podložene hlače, ki mu jih je bila Metka obdala z oklepi. Izvrstno! Še gorjača mu ne bo mogla do živega, tako zelo izborni so bili ostanki čepic po rajnem stricu Mišmašu, ki je moral s sveta kot žrtev neprestanega nasilja, prizadetega mu od bojevitosti njegove »boljše« polovice. Pravili so, da je zbolel na jetrih. Nekaj tednov je grozovito trpel in nato umrl.

Drago je kar žarel, ko je stopil v kuhinjo na zajtrk; prav tedaj pa je prišla v kuhinjo pri nasprotnih vratih tudi teta, da pogleda, ali je vse v redu. Drago jo vljudno pozdravi, vzame svojo skodelico mleka in seže v sladkornik, teta pa se kar vrže nanj.

Mišmaška: »Kaj ti je treba sladkorja? Kaj si že zopet zmišljuje! Namesto da bi si štel v srečo, da ima vsaj mleko in ne samo suh kruh!«

Drago: »Teta, štel si bom v še večjo srečo, ako bom smel dodati še košček sladkorja, ki ga imam v roki.«

Mišmaška: »V roki? Izpusti ga, gospodek! Takoj ga izpusti!«

Drago ga izpusti, toda v svojo skodelico.

»Tat! Razbojnik!« zavpije teta. »Zaslužiš, da bi ti jaz izpila mleko!«

Drago: »Ali res? Joj, teta, v čast si bom štel. Prosim, izvolite!«

Drago ponudi svojo skodelico osupli teti. Tako zelo je bila presenečena, da jo je spravilo iz ravnotežja, kar se je kaj redko zgodilo. Kakor nevede prime skodelico, se obrne proti Metki in začne z malimi požirki piti. Drago, ne bodi len, pa brž pograbi čašo mlečne kave, ki se je lepo prijetno

Sv. Elizabeta, tolažnica ubožcev.

grela ob ognju za teto, pojé mehki, v kavi razmečkani kruhek, žurno pogoltne kavo in je baš tedaj z zadnjim požirkom gotov, ko se teta obrne.

Mišmaška: »No, ali ti boš pa zdaj zajtrkoval samo suh kruh?«

Drago: »Ne, teta, sem že kar dobro zajtrkoval, je že vse v kraju.«

Mišmaška: »Zajtrkoval? Kdaj pa? In kaj?«

Drago: »Pravkar, teta. Ko ste vi pili moje mleko, sem jaz vzel vašo mlečno kavo s kruhkom, ko se je ob ognju lepo počasi grela.«

Mišmaška: »Mojo kavo! Moj mehki kruhek! O capin! Vrní mi oboje! Takoj!«

Drago: »Zelo mi je žal, teta; nemogoče! Saj nisem mogel naprej vedeti, da ju boste zahtevali. Mislil sem, da hočete samo moj zajtrk z vašim zamenjati. Gotovo niste tako grdi, da bi hoteli pojesti oba zajtrka in mene pustiti lačnega!«

Mišmaška: »Tat! Požeruh! Čakaj, jaz ti pokažem!«

Teta pograbi Dragota za roko, ga vleče k butari, izpuli palico, vrže fanta kakor prejšnji večer na tla in ga začne pretepati, ne da bi se količkaj poskušal braniti. Kakor sinoči tudi danes ni odnehala prej, dokler je ni začel opominjati revmatizem (kostenica) v rami. Dragotu se je kar samo smejalo, ko se je dvignil; ščitki so ga res popolnoma obvarovali, udarcev še čutil ni. Mislil je, da jo zdaj lahko pobriše, vendar pa si ni mogel kaj, da se ne bi vsaj z besedico osvetil.

»Teta, zdaj grem pa takoj do gospoda mirovnega sodnika, da mi rane obveže.«

Mišmaška: »Tepec! Ne dovolim, ne smeš!«

Drago: »Oprostite, teta! Ali mi ni gospod sodnik tako naročil? To pa sami veste, da moramo oblast slušati. Rekel mi je, naj se pridem k njemu zdraviti, kakor hitro se mi kaj pripeti.«

Mišmaška: »Kača! Gadja zalega! Prepovedujem ti tja hoditi!«

Drago pa ne žugne ne bev ne mev in odide, teta pa kar do sape ne more nad tolikšno predrznostjo.

(Dalje prih.)

Pozdravljena „Lučka“

Z velikim veseljem so te sprejeli tudi naši gluhonemi otroci. »Jezusovi dnevi« so jim v veliko radost. Zato te pa v imenu naših dobrih gluhonemčkov prav toplo pozdravljam. Blagi »Lučkarji«, vas pa prosim, da priporočite Jezusu naše gluhoneme otroke.

Alojzij Tomè, katehet gluhonemih.

Duhovne vaje otrok v Framu

Kdo bi se ne spominjal rad prelepe sobote, dne 26. septembra! — Gospod Jezus nam je iz daljne Ljubljane poslal prečastitega gospoda patra Krizostoma za prve otroške duhovne vaje.

Z zelenega Pohorja ter s širnih naših poljan so prihiteli naši šolski otroci; saj so slišali Njegov glas: »Pustite male k Meni!« — Počivalo je otroško delo in počivale so za en dan tudi igrače. Ob devetih dopoldne je bila uvodoma sv. maša, med katero so se otroški glasovi dvigali k nebu. Za tem so otroci verno poslušali resnomila izvajanja o smrti. Z globokim pogledom svoje duše so jeli gledati v večnost in nestrpno so čakali popoldanskega govora, ki jim je bil kakor jasna, odprta knjiga: priprava na sv. spoved. Vsak izmed malih poslušalcev je kazal najboljšo voljo za duhovno obnovo. Z nebes doli so pa gledali angeli ter se radovali te dece, ki je z vso dušo stremela za tem, da božjemu Zveličarju čim gorečneje vrača ljubezen Njegovega presvetega Srca. In mirno, brez hrušča in trušča, a veselih lic so se polagoma vračali domov.

V nedeljo zjutraj so se mali udeleženci duhovnih vaj že zgodaj zbirali pri šoli. V cerkvi se jim je danes dozdevalo vse bolj slovesno, bolj veličastno kakor sicer. Kot ljubljenci Gospodovi so bili prav blizu glavnega oltarja. Med sv. mašo je preč. g. voditelj duhovnih vaj otrokom še enkrat kazal ono pot, po kateri naj bi služili najvišjemu kralju, Gospodu Jezusu. Že je zvonček oznanjal Njegov prihod in otroci so molili oni večno lepi »Gospod, jaz nisem vreden«. Presrečna mladina, ki si se odzvala vabilu nebeškega Kralja! Ali te ni ta dan še glasneje spominjal onega blaženega dne prvega sv. obhajila? Saj ti je tudi zahvala za tolike milosti božjega Srca privrela prav iz globine tvoje otroške duše.

Po službi božji so se mali ljubljenci Gospodovi v bližnji dvorani še enkrat zbrali okoli prečastitega gospoda p. Križostoma, ki je slehernemu podaril podobice v spomin na prve otroške vaje v Framu; otroci pa mu svoje globoke hvalnosti in ljubezni niso mogli izraževati bolje, nego da so mu zatrjevali, da si vse njegove zlate besede globoko zapišejo v svoja srca in da hočejo vztrajati pri svojih dobrih sklepkih.

Ob slovesu pa jim je ostala tolažba, da smejo v nekaj mesecih zopet pričakovati prečastitega gospoda patra voditelja, ki se želi prepričati o duhovnem napredovanju drage dece. Do tedaj se bolj in bolj oklepajo »Jezusovih dni«, ki so jim zlata lestvica v nebeško domovanje.

Helena Raunicher, učiteljica.

POŠTA MALEGA JEZUSA

Otroci iz Frama pri Mariboru so povabili urednika »Lučke« k sebi. Jadrno se je odpravil na pot, da obišče te svoje prijateljčke. Veliko smo si imeli povedati in neradi smo se zopet ločili. G. urednik je prejel od framskih otrok več pisem. Pisali so: Ana Verhovšek, Prelog Franc, Ivanka Medved, Erika Högenwarth, Kukovec T., Žolgar Tilika, Milka Bezjak, Lojzika Stavber in Hipolita Kodrič.

Priobčujemo radi pomanjkanja prostora le dvoje pisem iz Frama:

Prečastiti gospod pater! Za vse Vaše zlate besede, ki ste nam jih povedali, se iskreno zahvaljujemo. Od kar ste bili v Framu, ljubim vedno bolj Jezusa in Marijo. Jezusa obiščem skoraj vsak dan. Odslej ga hočem vsak dan. Le pridite, le pridite še kaj, vsi Vas želimo nazaj!

Vse Vaše zlate besede, ki ste nam jih razlagali, Vam obljubim, da si jih zapišem globoko v srce. Iskreno se za-

hvaljujem za prelepe podobice, ki ste nam jih delili. Zelo se veselim tistega časa, ko boste prišli nazaj.

Presrčno Vas pozdravlja Vaša vdana

Ana Verhovšek, učenka V. razreda.

Prečastiti g. pater! Prvikrat Vam pišem. Večkrat sem slišal, da postane tudi srce človekovo lahko tabernakelj, v katerem prebiva Jezus sam. Naš gospod župnik so nam rekli, ko so nas pripravljali na prvo sv. obhajilo, da bodo zdaj tudi naša srca postala tabernakelj Jezusov. Tabernakelj na oltarju pa se sveti kakor zlato, zato mora biti tudi naša duša prej očiščena, da bo čista kakor zlato. To se pa zgodi pri sv. spovedi. Zato grem vsako nedeljo k spovedi, da si očistim dušo in da prebiva potem Jezus v mojem srcu kakor v tabernaklju. »Lučka« pa mi vedno kaže, kako so drugi pridni; zato skušam biti tudi jaz priden tako kakor drugi, pa še bolj. Jezuščka pa imam zelo rad, ker je bil tudi on nekoč tako majhen kakor jaz. Med šolskim odmorom ga večkrat obiščem.

Pozdravlja Vas

Prelog Franc, učenec III. razreda v Framu.

Marija je pomagala.

Takrat sem imel štiri leta.

Bili smo na počitnicah na Gorenjskem v prijazni vasi. Bilo je lepo. Pred hišo, kjer smo stanovali, je bil lep vrt in na vrtu čebelnjak. Pred čebelami so me svarili in mi povedali, da se jim ne smem preveč bližati. Pa sem se jim le bližal, dokler me ni ena pičila. Jokal sem in potem sem se jih bal.

Pa to ni bilo še tako hudo.

Hujše je bilo, ko sem zbolel.

Kako je prišlo, ne vem. Povedali so mi potem.

Hudo vročino sem imel, krči so me zvijali in nobenega nisem več poznal. Videl sem vse mogoče grozne stvari in sem kričal, da sem se vsem smilil in so vsi jokali, ker so se bali, da kar umrem.

Prve dni je mama poskusila vse, da bi me ozdravila. Ovitke so mi devali in obkladke, a ni nič pomagalo.

Tedaj je mama pokleknila pred Marijo in prosila za moje zdravje. Zaobljubila je, da me popelje na Brezje in da bo z menoj molila vsak dan v zahvalo tri zdrave Marije in Spomni se...

6732

Kmalu nato mi je toliko odleglo, da sem se pomiril in me je mogel očka peljati v Ljubljano. V Ljubljani je poklical zdravnika. Zdravnik je ugotovil, da imam difterijo ali davico. Izčistil mi je grlo in mi dal potem injekcije. Vsega tega se dobro spominjam. Štirinajst dni sem ležal in potem sem ozdravel.

Vsi so bili veseli.

Zahvalili smo se Mariji in mama je rekla, naj še prosim Marijo, da mi izprosi poklic za duhovnika, ker bi se ji tako najlepše zahvalil za njeno pomoč.

Z mamo opravljava od tedaj zaobljubljene molitve in Marijo prosim še vedno, da bi mi izprosila poklic za duhovnika.

Tudi na Brezjah smo se zahvalili Mariji in vsako leto, ko jo obiščemo, se ji še zahvaljujemo in se ji priporočamo.

Joško Lovrenčič, ministrant pri sv. Jožefu v Ljubljani.

Častiti gospod p. Krizostom!

Videla sem v septemberski številki, kako so Vam poslali otroci lepa pisemca, kako jim je Marija pomagala. Tudi meni je pomagala v težkih stiskah.

V začetku oktobra 1929. l. sem bila težko bolna. Imela sem vnetje želodca in revmatizem v sklepkih. Hudo sem trpela, toda vdala sem se v božjo voljo. Na vso moč sem prosila Marijo, naj mi pomaga. In glej, kmalu se je obrnilo na bolje. Vsa srečna sem zahvalila presveto Gospo, da me je prečudežno ozdravila. V počitnicah sem šla tudi na Brezje v zahvalo Mariji. Tudi mamico mi je Marija ozdravila. Čisto sem že bila obupala in mislila, da bo umrla. Zaobljubila se je na Brezje in ozdravela je.

Tudi sedaj prosim Marijo, da mi pomaga pri učenju, in vem, da ne zaman.

Vas prav lepo pozdravlja

Štefka Sivka, učenka II. r. m. š. pri č. š. s. v Celju.

Halo! Nekaj novega!

Pravkar je izšla krasna knjižica »Otroške igrice« (1. zvezek), ki jo priporočamo slehernemu fantiču in sleherni deklici, da jo nemudoma naroči. Hitite, ker knjižice ni mnogo v zalogi! Posamezen izvod stane komaj 2 Din. Povejte to svojim staršem, gospodom katehetom, gospodičnam učiteljicam in gospodom učiteljem. V tem prvem zvezku so tri igrice: ena Miklavževa, dve pa božični. Na koncu so pridejane tudi note za petje. Naročajte jih pri Upravi „Glasnika Srca Jezusovega“, Ljubljana, Zrinjskega c. 9. - Vprizoritev je dovoljena, ako naročite 5 izvodov.

Jezusovi dnevi

Mesec

[illegible]

Navodilo

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanja z „da“, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z „ne“, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil.

Vse za Jezusa!

Ime:

Kraj: Razred: